

Yalanı doğru yapan ne?

Toprağı bol olsun, rahmetli hocamız Ünsal Oskay, “Yalanı Doğru Yapan Ne?” adlı makalesinde; “Yalanı doğru kılan, kısacası, insanların düzayak aptallıkları, gerçeklikten kaçmalarına neden olan ödleklilikleri değil; yalanı doğru diye gösteren *axis mundi*'lerin oluşumuna, kabullenimine neden olan reel politiktir; bu reel politığın güç dengesidir” der. Oskay'a göre bu *axis mundi* [temel diye sunulan tüm değerler dizisi,

paradigma] öylesine egemen bir yapı oluşturur ki, “eskinin doğruları yanlış, Kutsal Kitap’ın bile yanlış saydığı şeyler doğru sayılır” hale gelir.

İşte o noktada birileri alenen suç olan şeyleri “günah işleme özgürlüğü” olarak satmaya, “yolsuzluk hırsızlık değildir” diye normalleştirmeye ve örneğin bilinen tüm dini ve ahlaki öğretilerin öldürmeyi yasaklayıp, merhamet etmeyi ve sevmeyi salık vermesine rağmen, “kan da dökülür; acıma acınacak duruma düşersin” demeye başlar. Reel politik adına “amaca giden her yol mubahtır” diyen bu “anlayış” amacı için kullanacağı tüm araçları da bu şekilde meşru ilan eder.

Eyyam ve itaat

Böyle zamanlarda bir ülkenin, bir toplumun başına gelebilecek en büyük felaket, sahip olduğu değerler, güç ve örgütlülükle buna hayır demesi beklenenlerin, bunu demediği gibi tersine bu reel politiğe boyun eğmesi, hatta ona eşlik edip, süregiden kötülüğe gel-geç demesi olabilir. “Anayasaya aykırı olmasına rağmen evet diyeceğiz” diyen Kılıçdaroğlu’nun açtığı kapıdan geçen iktidarın, bugün bizzat Kılıçdaroğlu ve partisi CHP’yi de hedefine koymuş olması bu açıdan şaşırtıcı değil. Açılan o kapı nedeniyle bugün Türkiye’nin meclisteki en büyük üçüncü partisi HDP’nin Eş Genel Başkanı Demirtaş -bir düzine milletvekili, belediye başkanı ve çok sayıda parti yöneticisiyle birlikte- tutuklanabilmiş durumda. Sözü kanun kabul edilenin iddiası dışında Demirtaş’ın neden tutuklu olduğunu bilen var mı?

Türkiye’nin kaderini değiştiren 16 Nisan referandumunun sonucunun yalan ve hileyle elde edildiğini söyledikten sonra, “ama yapacak bir şey yok, herkes evine” dediğiniz andan itibaren, gelinen noktada Anayasa Mahkemesi kararlarının dahi iktidar için bağlayıcı bir hükmünün olmamasına çok da şaşırmamak gerekir. Anayasa Mahkemesi de zaten, “OHAL’de benim hükmüm geçmez” diyerek iktidarın ülkeyi KHK’larla istediği gibi yönetmesinin önünü açmıştı. Sonunda elbirliğiyle ülkeyi

bu noktaya kadar getirdiler.

Suç ortaklığı ve onay

Ünsal Oskay adı geçen makalesinde nasıl olup da bir toplumun bir felaket noktasına sürüklenebildiğini Hitler Almanyası örneğiyle şöyle anlatıyor: “Son bir örnek de 1930’ların, 1940’ların Almanyası’ndan verebiliriz. Weimar döneminde, sol ve sosyal demokratlar birbirlerini yedikçe, işsizlik ve enflasyon gibi temel sorunlarla baş edemedikçe, faşizm toplumda kol budak salmaya başlamış. Kendilerinin dışındaki soldan ürken ve onların kafalarının tramvay rayları üzerinde ezilmesine engel olmayan sosyal demokrat gazeteler, yazarlar, siyasetçiler, ‘Alman işçi sınıfı, Alman halkı Hitler’in iktidara gelmesini önleyecek, geçit vermeyecektir’ dermiş. İkinci seçimlerinde Hitler aslanlar gibi, hem de sandıktan çıkarak iktidar koltuğuna oturunca da, aynı küçük burjuva kökenli sosyal demokrat çevreler, ‘halkın hödüklüğünden,’ ‘kandırılabilirliğinden’ söz etmeye başlamış...” Her şey ne kadar da benziyor değil mi? “Bidon kafalar”dan buralara kadar geldik!

Brecht’e göre Hitler’in kazanmış olmasına çok da şaşırarak gerekir: “İşçiler ve halk sosyal demokratlara değil de Hitler’e oy vermişse de, bunda şaşırarak, onu bunu suçlayacak bir şey yok. Hitler, hiç olmazsa, kitlelerin arkasından önlerine doğru bir çubuk uzatmıştı ve çubuğun ucunda da, her adım atışta bir adım uzaklaşsa da, bir ekmek somunu asılıydı.”

Yalan ve gerçek

Kıssadan hisse ülkenin nasıl olup da bu noktalara geldiğini düşünmek gerekiyor. Birileri sanki ülke eskiden İsviçre’ydi de şimdi Afganistan’a döndü gibi davranmayı seviyor. Belki de onlar için öyleydi, kim bilir! Çoğunluk için öyle olmadığı ise ortada. Kuşkusuz burada bahsettiğimiz iktidarın o çok sevdiği “camileri ahır yaptılar” kuyruklu yalanları değil. İşçisinden köylüsüne, Kürdünden Alevisine, azınlığından kadınına toplumu

oluşturan en geniş kesimlerin yıllarca hapsedildiği yalanlardan bahsediyoruz. 0 yüzden ülke sanki eskiden güllük gülistanlık bir yerdi gibi davranmaktan vazgeçmek, fabrika ayarlarına, eskiye vb. dönmekten öte emekten yana, eşit, özgür, laik ve demokratik bir gelecek tasavvurunda ortaklaşmak gerekiyor.

Peki, bunu nasıl yapacağız? Taklitler aslını yaşatır derler. Bugün ülke, bir kez daha, haki yeşile boyanmışken, nasıl yapmamız gerektiğini görüyoruz. İhtiyacımız olan sadece yalana yalan diyebilmek; sesimizi ortaklaştırabilmek. Bırakalım onlar kimin kimin çizgisine geldiğini tartışadursunlar. Bırakalım onlar barış ve kardeşlik diyene vatan haini deme yarışlarına devam etsinler. Bırakalım onlar kendi çıkarlarını ülke çıkarı diyerek insanları kandırdıklarını sansınlar. Günün sonunda hiçbirinin esamesi okunmayacak! Bir Rus atasözünde dendiği gibi, “Yalan söyleyerek hayatta ilerleyebilirsiniz, ama geri dönemezsiniz.” Onlar geri dönüşü olmayan bir yolun yolcuları. Bu toprakların güzel insanların ise görece çok güzel günleri olacak...

27 Ocak 2018

Resim: Salvador Dali, Haşlanmış Fasulyelerden Oluşan Hafif Yapı (İç Savaşın Öngörüsü), 1936